

Подробно излага своята теория Флоринский въ първия томъ на своя трудъ (гл. VI. Городинище Болгаръ и Камская Болгарія), гдѣто той отъ находката на нѣкои древни римски монети въ сегашнитѣ развалини на Булгаръ, отъ формата на неговитѣ укрѣпления, отъ характера на нѣкои отъ зданията му и особено отъ тѣхъ нареченитѣ културни останки (орнаментирани черепи отъ гърци, костени стрѣли, многобройни глинени пресла, разношарни монети, бронзови и желязни издѣлѣя), заключава, че градътъ Булгаръ ще е билъ основанъ много рано, въ една прѣдисторична епоха, която може да се нарече прѣходна отъ бронзовата къмъ желязната (р. 273). Тая епоха трѣбва да се отнесе най-късно къмъ началото на християнството. Древнебългарската култура се явява като непосредно продължение на древнепермската и сибирската (тоболската) култура (р. 274). Слѣдъ като изрежда точка по-точка всички типични сходства между българскитѣ археологични прѣдмѣти и сибирскитѣ орнаменти (глинени гърци, глинени пресла, водопроводни труби, костени и желязни стрѣли съ своеобразна сибирска форма, желязни копия и пр.) и указва особено на единството на сибирската съ пермско-българската култура въ прѣдметитѣ на личнитѣ и битовитѣ украшения, той протестира противъ вкоренени навикъ на историчитѣ, да начеваатъ историята на камскитѣ българи съ мюсюлманския периодъ, който се започва една въ X вѣкъ. — Когато за първи пѣтъ се явяватъ извѣстия за българитѣ (X—XI вѣкъ), българската култура вече е загубила своя чистъ типъ, както и самото население е почнало да се смѣсва съ турски и фински елементи. За тоя втори периодъ напълно сѣ оправданъ думитѣ на Димешки, че българитѣ сѣ смѣсъ отъ славяни и турци. Обаче Камска България е съществувала и прѣди 10 вѣкъ и въ тоя първи периодъ тя е създавала именно своята оригинална култура, която е въ най-гѣсна свръзка съ пермската и сибирската. Тѣхъ като тая послѣдната, споредъ Флоринский, е чисто славянска, то и българската прѣдисторична култура е могла да бѣде дѣйствително славянска, както се доказва и отъ историчнитѣ свидѣтелства и особено отъ едно името на хазарскія царь Іосифъ до Хосда ибнъ-Шапруту, финансовъ министръ на испанскій халифъ, Абдурахманъ III въ Кордова, публикувано отъ Гаркави, въ което се поменува за едно племе Вененеръ (споредъ Гаркави и Флоринский — Вендъ, Венетъ, славяни) и за единъ народъ *буларъ*). Флоринский съглежда въ послѣдното име областно название, а общото име ще е било Венетъ. По-нататѣкъ авторътъ привежда и други исторични доказателства за славинството на първоначалнитѣ българи (слѣдъ X вѣкъ), обаче тѣ сѣ неважни, и само за тѣхъ не би заслужавало да се говори за теорията на Флоринский, ако тя да не прѣдставяше, както казахме, единъ оригиналенъ опитъ, да се освѣти етнологията на българския народъ и слѣдователно и въпросъ за неговия езикъ, и отъ специалното вѣдѣние на археологията. — Туй е, което дѣйствително заслужава и да се задържи отъ инакъ безкритичния трудъ на учения сибирскій професоръ. Тукъ дѣйствително намѣрваме една значителна стѣпка напредъ въ отношение на научното обяснение на многобройнитѣ останки на нѣкогашната „българска“ вещественна култура. Слѣдъ основния трудъ на Лихачева, „Бытовые памятники великой Булгарии“, който се появи въ трудовѣтъ на втория археологически съборъ въ Русія (вып. I. СПб. 1876, 1—15) въ отговоръ на единъ въпросъ, поставенъ по-рано въ програмата на конгреса, а именно „Всѣ ли памятники находимые въ мѣстности древняго Булгара относятся къ мусульманскому періоду и не встрѣчаются ли между ними такихъ памятниковъ, которые могутъ быть отнесены къ болѣе древнему періоду“, — слѣдъ тоя трудъ съчинението на Флоринский е първото, което се опитва да привърже минимата древнебългарска вещественна култура

¹⁾ Гаркави, Труды четвертаго археологическаго съѣзда, бывшаго въ Казани въ 1877 году т. I. Казань, 1884, стр. 252.

Вендо булар

Венен

Венети = джигери

= славяни